

věřitel, třeba žaluje na základě zákonného zmocnění § 308 ex. ř. a nikoli dlužník sám. Souzený spor nemá tedy subjektivních náležitostí, vyžadovaných podle § 224 čís. 7 c. ř. s.

Čís. 12497.

Zákonné zmocnění dané vládě § 16 zákona ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n., platí obdobně i pro daň z uhlí. Vláda mohla úroky z prodlení pro daň z uhlí stanovit jinak, než učinila ve vládním nařízení ze dne 3. května 1923, čís. 92 sb. z. a n., ovšem nikoliv přes sazbu 10%, stanovenou zákonem čís. 116/1921 sb. z. a n.

Ustanovení § 23 (1) nařízení ze dne 25. dubna 1924, čís. 89 sb. z. a n., jímž stanovena pro úroky z prodlení v placení daně z uhlí sazba 10%, má oporu v zákoně.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1933, R I 338/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti přikázal soud první stolice eráru v knihovním pořadí uhelnou daň s 10% úroky z prodlení. V rekursu napadla vymáhající věřitelka výši přikázaných úroků z prodlení. Rekursní soud v tomto směru napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud v otázce, o níž tu jde, nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Ustanovením § 16 zákona ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n. byla zmocněna vláda, by, pokud toho vyžadují poměry peněžního trhu nebo stav nedoplatků, přiměřeně změnila výši úroků stanovených v § 4 odstavci (1), nepřekročujíc sazbu tímto zákonem určenou. Podle posléze zmíněného zákonného ustanovení (§ 4 odst. (1) zák.) jest při úhrnném ročním nedoplatku, přesahujícím v téže berní obci na přímých daních státních i s přírážkami státními, přírážkami svazků samosprávných a na příspěvcích částku 500 Kč, platiti deset procent na úrocích z prodlení. Vládním nařízením ze dne 3. května 1923, čís. 92 sb. z. a n. byla s účinností ode dne 1. ledna 1923 na podkladě § 16 zákona ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n. výše úroků, stanovených v § 4 odstavci (1) tohoto zákona stanovena na 7%. Zákon ze dne 21. prosince 1923, čís. 1 z roku 1924 sb. z. a n. stanovil v odstavci třetím § 12, že o úrocích z prodlení při uhelné dani platí obdobně zákon ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n., tudíž zákon celý. Zákonné zmocnění dané vládě § 16 zákona čís. 116/21 sb. z. a n., platí tudíž obdobně i pro daň z uhlí a nelze pochybovat o tom, že mohla vláda úroky z prodlení pro daň z uhlí stanovit jinak, než učinila ve vládním nařízení čís. 92/1923 sb. z. a n., ovšem nepřekročujíc sazbu 10%, stanovenou zákonem čís. 116/21. Použila-li tedy vláda tohoto zákonem jí daného zmocnění, a stanovila-li v § 23 (1) nařízení ze dne 25. dubna 1924, čís. 89 Sb. z. a n., odvolávajíc se na § 12 (3) zákona čís. 1/1924 a na obdobu § 4 (1) zákona čís. 116/1921, pro úroky z prodlení z opožděně placené

daně z uhlí úrok y 10%, má toto nařízení oporu v zákoně. Z doslovu § 16 zák. čís. 116/21 nelze dovozovati, že by vláda takové odlišné stanovení úrokové sazby pro úroky z prodlení nemohla provésti také jen co do jednotlivých druhů daní, neb jen pro některou určitou daň, zvláště již proto ne, poněvadž změna úrokové míry má se státi také se zřetelem ke stavu nedoplatků, jenž právě u různých druhů daní může býti různý.

Čís. 12498.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Uplynula-li desítiletá lhůta, v níž pozemek z přidělu drobným pachtýřům směl býti zcizen jen se svolením Státního pozemkového úřadu, v době udělení příklepu v exekuční dražbě tohoto pozemku, odpadla překážka dražebního řízení, i když tu v době povolení dražby ještě byla.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1933, R I 116/33.)

Na pozemcích, o něž tu jde, bylo na základě přidělu drobným pachtýřům vloženo pro ně právo dne 1. listopadu 1920. Usnesením ze dne 26. července 1930 byla povolena proti vlastníkům oněch pozemků k vydobytí peněžité pohledávky exekuce vnucenou dražbou. Usnesením ze dne 9. prosince 1930 byl udělen příklep. Proti rozvrhovému usnesení podal rekurs hypotekární věřitel, k jehož rekursu rekursní soud usnesením ze dne 24. června 1932 zrušil z úřadu exekuci vnucenou dražbou nemovitostí včetně udělení příklepu a rozvrhového usnesení a nařídil nové jednání a rozhodnutí. Důvody: Vzhledem ke knihovní poznámce zákazu zcizení dražených pozemků jest ke každému jich zcizení, a to nejen, když jde o dobrovolné smluvní zcizení, nýbrž i o zcizení vnucené exekuční dražbou (viz rozh. nejv. soudu čís. 3545, 5891, 6014, 6133, 6359, 7148, 7859 sb. n. s.), zapotřebí souhlasu Státního pozemkového úřadu. Tento zákaz zcizení, jenž souvisí s pozemkovou reformou, jest povahy veřejnoprávní, jest ho dbáti z úřadu, najmě an jest zřejmý z pozemkové knihy, a měl k němu již soud první stolice bráti zřetel. Exekuce vnucenou dražbou těchto pozemků byla však povolena a provedena, aniž byl předložen anebo vyžádán souhlas Státního pozemkového úřadu, ba aniž byl Státní pozemkový úřad o povolení a provádění vnucené dražby v jednotlivých obdobích exekučního řízení, zejména o dražebním roku a udělení příklepu vyrozuměn býval, a jest proto exekuce vnucenou dražbou nezákonná.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu druhé stolice, by nepřihlížeje k důvodům, uvedeným v napadeném usnesení znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Neobstojí důvod rekursním soudem pro zrušení dražby pozemků použitý, že pozemky jsou podle § 22 druhý odstavec zákona čís. 318/19 ve znění zákona čís. 311/20 stíženy zákazem zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu.